

Indenrigsministeren (Lobiesen): Jeg skal overfor den ærede Ordfører udtale, at jeg er ganske enig med ham i, at enten der kommer til at staa „Giendomsret“ eller „Medeiendomsret“, er det ønske, som jeg nærer i denne Sag, lige lidt opfyldt; thi fordi Udtrykket „Medeiendomsret“ er urigtigt, derfor bliver den anden Side af Sagen, at Lovgivningsmagten vil blande sig ind i dette Forhold, hvad jeg antager, at den ikke har nogen Ret til at blande sig i, den selsomme. Naar den ærede Ordfører derhos udtalte, at den juridiske Ret til at faae Andel i det inddæmmede Areal vilde han ikke omtale, men den moralske Ret, som de andre Participanter i Digeanlaaget havde, vilde han bestemt hævde, gjentager jeg, at den hævdede han kun efter af Ministeren at være bleven gjort opmærksom paa, at Regjeringen har anerkjendt og udtalt den, og gjort det i den Grad, at han i afsvigte Sommer har tilfagt de andre Participanter en Koncession paa dette Anlæg i Genhold til den Regjeringen tilkommende Myndighed til at give flige Koncessioner, idet den har tilfagt, at de eventuelt skulde faae den Koncession i Forbindelse med Staten, og det er ganske i Overensstemmelse dermed, at Udtalelserne foreligge. Naar den ærede Ordfører siger, at jeg ved at vedblive at udtale min Anskuelse gjør mig det mere og mere umuligt at faae min Villie sat igjennem her, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har næret det mindste Øran af Naab derom ved at møde i denne Sal, og ikke noget Dieblik har troet, at jeg skulde faae Thinget til imod den ærede Ordfører at stemme denne Passus ud, men dermed har jeg ingenlunde opgivet min Modstand derimod.

Ordføreren (Berg): Naar den ærede Minister har sagt, at han har tilfagt de øvrige Parter at faae Del i det inddæmmede Areal, og han mener at have Ret til at give et saadant Tilfagn, have de jo efter hans egen Opfattelse faaet en Medeiendomsret i det inddæmmede Areal. Svorledes man efter dette fremdeles kan paastaa, at de ingen Medeiendomsret have, begriber jeg ikke. At de have et bestemt Tilfagn, kan jeg iøvrigt ikke ganske forklare mig; thi efter de Udtryk, hvormed Sagen omtales her, maa jeg ialtsald antage, at det er et meget løst Tilfagn og knyttet til Betingelser, som endnu ikke ere endelig stillede, og som den ærede Minister netop, hvis dette Forslag vedtages, skal have Rigsdagens Billigelse til endelig at stille. Iøvrigt tør man antage, at dersom der skulde ønskes Koncession til Private, da kan Ministeren indlede Forhandlinger derom i fornøden Udstrækning, uafhængigt af den Beslutning, her er Spørgsmaal om, blot med Bibehold af den Klausul, at Rigsdagens endelige Samtykke forbeholdes. Det er i mange Sager Tilfældet og forstyrrer sjelden noget Bæsentligt i at fremme Forhandlingerne til et be-

stemt Tidspunkt, saa meget mere, som der efter de Oplysninger, der foreligge, skal nogen Tid til delvis at faae Fjorden udtynt, hvilket uden Beskøftning af væsentlig Betydning samtidig kunde foretages.

Indenrigsministeren (Lobiesen): Det er en ganske særegen Bending, den ærede Ordfører vil give denne Diskussion, som om Spørgsmaalet om denne Medeiendomsret er et Sovedpunkt, og som om Spørgsmaalet om, hvorvidt de to andre Parter skulle blive lodtagne i Udbyttet af dette Areal, overhovedet er den Gjenstand, hvormed denne Diskussion dreier sig. Regjeringen har jo til Overflod fra første Færd af oplyst, at den erkjendte, at den vilde lade de andre Parter i Digeforetagendet faae en Del i Udbyttet, og naar jeg nu udtaler, at man har tilfagt dem under visse Omstændigheder og Betingelser at faae Koncession, saa kan det ikke forundre Noget, da det er den eneste Form, hvorunder Regjeringen overfor sine Medkontrahenter i dette Anliggende kan udtale, at man erkjender, at de have en Ret til at deltage i dette Udbytte. Dette Spørgsmaal kan holdes ganske udenfor, naar der ikke tales om Medeiendomsret; thi Koncessionen er ikke udfærdet. Derfor har jeg udtalt mig imod formelt at tale om Giendomsret, hvor der kun er Tale om Statens Overhøjhedsret; thi endnu er der ingen Koncession given. Spørgsmaalet er, naar Koncession endelig skal gives, og Overdragelsen skal ske fra Statens Overhøjhed til en Medeiendomsret for Vedkommende, hvem der da er eraaradig til at give Koncessionen, og jeg paastaar, at Koncessionen da skal gives af selve Administrationen. Her at søge Billigelse af dette Skridt, vilde kun indeholde en Anerkjendelse af, at man fra Lovgivningsmagtens Standpunkt havde Ret til at inddrage disse Forhold, disse Overdragelser, under Rigsdagens Kontrol og Medbestyrelse, Noget, der ingenlunde ligger i Grundloven, og som jeg derfor bestemt protesterer imod.

Ordføreren (Berg): Ja, jeg haaber, at Thinget vil sætte sin Protest imod Ministerens ved at vedtage Udvalgets Forslag. Den ærede Minister har virkelig, forekommer det mig, yderligere godtgjort, at han, efter sin egen Udtalelse maa anerkjende, at det er berettiget at bruge Ordet Medeiendomsret; thi naar han selv erklærer at have givet et Tilfagn, bindende for Staten, om en Medeiendomsret, saa maa han erkjende, at efterat dette Tilfagn er givet Parterne, saa have de den Medeiendomsret, som han selv siger, han ikke erkjender, medmindre Regjeringen tror at kunne give et Tilfagn idag og tage det tilbage imorgen (Stemmer: Det er ingen Giendomsret). Det er et Løfte fra Administrationen, som selv mener at være den afgjørende Part, og naar